

Liane Moriarty

Am uitat să fim fericiți

Traducere din engleză de
Lumiņa Gavrilă

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoșaru

Coperta colecției: Faber Studio
Cover image © Amor y Casualidad
Fotografia/Getty Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Maria Mușuroiu
Roxana Nacu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MORIARTY, LIANE

Am uitat să fim fericiți / Liane Moriarty; trad.: Luminița Gavrilă. -

București: Editura Trei, 2016

ISBN: 978-606-719-911-6

I. Gavrilă, Luminița (trad.)

821.111(94)-31=135.1

Titlul original: What Alice Forgot

Autor: Liane Moriarty

Copyright © Liane Moriarty 2009

Copyright © Editura Trei, 2016
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-911-6

Plutea cu brațele desfăcute în apa ce-i lovea ușor corpul, respirând aerul verii cu aromă de sare și nucă-de-cocos. În gură simțea mulțumită gustul plăcut al micului dejun: costiță, cafea și, posibil, croasanți. A ridicat puțin bărbia și soarele dimineții a strălucit atât de tare pe suprafața apei, încât a trebuit să mijască ochii ca să-și vadă picioarele prin văpăile de lumină. Avea unghiile de la picioare vopsite în diferite culori: roșu, auriu, mov... Ciudat. Lacul de unghii nu fusese aplicat prea bine, ci în strat gros și neglijent. Lângă ea mai plutea cineva în apă. Cineva la care ținea foarte mult, care o făcea să râdă și care avea unghiile de la picioare lăcuite la fel. Cealaltă persoană a mișcat spre ea degetele cu unghii multicolore într-un gest de complicitate amicală, iar ea s-a simțit cuprinsă de o tihnită mulțumire. De departe se auzea vocea unui bărbat care striga „Marco?” și niște voci de copii care răspundeau în cor „Polo!” Bărbatul striga din nou: „Marco, Marco, Marco!” Și vocile îi răspundeau: „Polo, Polo, Polo!” Un copil râdea. Avea un râs lung și gălgâit, ca un jet de baloane de săpun.

O voce îi spunea încet și insistent la ureche:

— Alice?

Ea și-a dat iar capul pe spate și a lăsat apa rece să-i acopere ușor fața.

Înainte ochilor îi dansau mici puncte de lumină.

Era un vis sau o amintire?

— Nu știi! spunea o voce speriată. N-am văzut când s-a întâmplat!

Nu merită să te superi pentru atâta lucru.

Visul sau amintirea s-a dizolvat, dispărând ca o reflexie pe apă, și prin minte au început să-i treacă frânturi de gânduri, de parcă se trezea dintr-un somn lung și adânc, într-o dimineață târzie de duminică.

Crema de brânză este considerată o brânză moale?

Nu este o brânză tare.

În niciun caz nu e...

... tare.

Prin urmare, logic, ai zice...

...ceva.

Ceva logic.

Lavanda este minunată.

Logic, minunată.

Trebuie să mai tăiem lavanda!

Simt miros de lavandă.

Nu, nu miroase.

Ba da, miroase.

Atunci și-a dat seama că avea o durere la cap. O durere foarte tare într-o parte, de parcă cineva îi aplicase o lovitură zdravănă de ciocan.

Gândurile i s-au mai limpezit. De ce o durea capul? Nimeni nu-i spusese că va avea dureri de cap. Era pregătită pentru o listă întregă de simptome specifice: arsuri la stomac, gust de aluminiu în gură, amețeli, oboseală extremă..., dar nu și pentru această durere bubuitoare

într-o parte a capului. Ar fi trebuit menționată și aceasta deoarece era foarte puternică. Sigur, dacă o banală *durere de cap* i se părea insuportabilă...

Mirosul de lavandă venea și dispărea ca o adiere.

S-a lăsat din nou să ațipească.

Cel mai bine ar fi să adoarmă la loc și să revină la visul acela frumos, cu apa și unghiile multicolore.

Totuși, să-i fi spus cineva de durerile de cap și ea să fi uitat? Da, cu siguranță. Dumnezeuule, durerile de cap! Niște dureri foarte mari, groaznice...

Trebuia să țină minte atâtea lucruri. Să nu mănânce brânză moale, somon afumat sau sushi, deoarece risca să contracteze boala aceea despre a cărei existență nu auzise până atunci. *Listeria*. O specie de bacterie foarte periculoasă pentru făt. De-asta nu aveai voie să mănânci resturi. O singură îmbucătură dintr-un copan de pui rămas din ziua anterioară putea să fie fatală pentru copil. Responsabilitățile dure ale maternității.

Deocamdată se va culca la loc. Era cel mai bine.

Listeria.

*Wisteria*¹.

Wisteria de pe gardul grădinii va arăta superb, măcar să înflorească.

Listeria, wisteria.

Ha! Ce se potrivesc!

A zâmbit, dar o durea foarte rău capul. Încerca să suporte cu stoicism.

— Alice? Mă auzi?

Mirosul de lavandă se simțea din nou, mai tare. Dulceag și ușor grețos.

---

1 *Wisteria sinensis*, denumirea științifică pentru glicină. (N. red.)

Brânza moale este o brânză tartinabilă. Nici prea moale, nici prea tare, numai bună. Ca pătuțul unui ursuleț.

— I se mișcă pleoapele. Parcă visează.

N-avea niciun rost. Nu va mai putea să adoarmă la loc, deși se simțea atât de epuizată încât ar fi dormit o veșnicie. Oare toate femeile gravide trebuiau să suporte astfel de dureri de cap? Scopul era să le pregătească pentru durerile nașterii? Când se va trezi, să nu uite să caute chestia asta în cartea despre maternitate.

Uita mereu că durerea era atât de deranjantă. Nemiloasă. Îți ajungea până-n suflet. Nu-ți doreai altceva decât să înceteze numaidecât. Injecțiile epidurale erau soluția. Faceți-mi o epidurală pentru durerea de cap, vă rog frumos. Mulțumesc...

— Alice, încearcă să deschizi ochii.

Oare crema de brânză putea fi considerată *brânză*? Nimeni nu punea o lingură de brânză moale pe un platou de brânzeturi. Poate că, în contextul creimei de brânză, „brânză“ nu însemna „brânză“. N-o să-l întrebe pe doctor, ca nu cumva să se facă de râs.

Nu reușea să găsească o poziție comodă. Salteaua i se părea tare precum cimentul. Dacă se răsucea puțin, putea să-l înghiontească pe Nick cu picioarele până când el se întorcea somnoros, o trăgea spre el și o cuprindea într-o îmbrățișare mare și călduroasă. Sticla ei umană, cu apă caldă...

Unde era Nick? Se trezise deja? Poate că îi pregătea o ceașcă de ceai.

— Alice, încearcă să nu te miști. Stai liniștită, scumpo, și încearcă să deschizi ochii.

Elisabeth ar ști ce-i cu crema de brânză. Ar pufni în stilul ei de soră mai mare și ar clarifica lucrurile. Mama

ei, în schimb, n-ar ști nimic. S-ar speria și ar spune: „Oh, Doamne, oh, nu! Sunt sigură că am mâncat brânză moale când eram însărcinată cu voi, fetelor! Pe vremea aceea nu se știa de lucrurile astea.“

Ar vorbi întruna și s-ar îngrijora că Alice a încălcat o regulă fără să-și dea seama. Mama ei credea în reguli. La fel și Alice. Frannie n-ar ști răspunsul, dar, orgolioasă, s-ar așeza la noul ei calculator să se documenteze, la fel cum altădată consulta *Enciclopedia Britannica* pentru a le ajuta pe Alice și Elisabeth să-și pregătească proiectele pentru școală.

Capul chiar o durea foarte tare.

Probabil că asta nu era decât a mia parte din cât te durea când intrai în travaliu. Dar chiar o durea foarte tare.

Oricum, din câte își amintea, *nu mâncase* cremă de brânză.

— Alice? *Alice!*

Ei nici nu-i prea plăcea crema de brânză.

— A chemat cineva ambulanța?

Iar se simțea mirosul de lavandă.

Odată, când se pregăteau să coboare din mașină și își desfăceau centurile de siguranță, Nick i-a spus (în replică la ceva ce zisese ea din dorința de a-i smulge un compliment), cu mâna pe mânerul portierei: „Cum poți să spui una ca asta, nătăfleață mică? Știi bine că sunt îndrăgostit de tine până peste cap“.

Ea a deschis portiera și a simțit căldura soarelui pe picioare și mireasma lavandei pe care o plantase lângă ușa casei.

„Îndrăgostit de tine până peste cap.“

Fusese un moment de fericire cu miros de lavandă, după cumpărăturile de la supermarket.

— Vine. Am sunat la 000! E prima oară în viața mea când sun la urgențe! Eram atât de agitată, încât era să sun la 911, ca americanii. Chiar am apăsat pe tasta 9. Se vede treaba că mă uit prea mult la televizor.

— Sper că nu e ceva grav. Adică să mă dea în judecată, sau se poate s-o facă? Doar nu era atât de complicată coregrafia mea, nu?

— Eu cred că ultima piruetă a fost puțin cam mult, mai ales când ești deja amețită de la întoarcerea după pasul dublu.

— Este o grupă de avansați! Oamenii sunt nemulțumiți dacă o fac prea ușoară. Eu ofer *opțiuni*. Adaptez programul la diferite niveluri. Dumnezeu, orice-aș face, mă aleg cu reclamații.

Era cumva o discuție radiofonică pe care o auzea? Nu-i plăcea deloc să asculte discuții radiofonice. Cei care sunau vorbeau întotdeauna pe un ton iritat și nazal. Erau în permanență scandalizați de ceva. Alice a spus odată că pe ea niciodată n-ar fi scandalizat-o nimic. Elisabeth replicase că asta i se părea deja scandalos.

Fără să deschidă ochii, Alice a întrebat cu voce tare:

— Nick, ai deschis tu radioul? Mă doare capul.

Vocea i-a sunat iritată, ceea ce ei nu-i stătea în fire, dar la urma urmei era o femeie *însărcinată*, o durea capul, îi era frig și nu se simțea prea... bine.

Erau obișnuitele stări de rău matinale?

Dar oare era dimineață?

Oh, *Alice!*

— Alice, mă auzi? Mă auzi, Alice?

Sultana, mă auzi? Mă auzi, Sultana?

În fiecare seară, înainte de culcare, Nick vorbea cu copilul printr-un tub gol de hârtie igienică lipit de

abdomenul lui Alice. Auzise chestia asta la o emisiune radio. Zicea că, în felul acesta, copilul va învăța să recunoască vocea tatălui. La fel și pe a mamei.

„Alo!” zicea el. „Sultana, mă auzi? Ți vorbește tatăl tău.”

Citiseră că, în această fază, embrionul era de mărirea unei stafide¹. De aceea îi ziceau așa. Numai în particular, desigur. Erau niște viitori părinți sobri care nu-și permiteau astfel de sentimentalisme în public.

Sultana zicea că se simte perfect, mulțumesc, tati, uneori se cam plictisea, dar făcea bine. Se pare că voia ca mami să nu mai mănânce atâtea verdețuri și să treacă pe pizza. „Ajunge cu mâncarea pentru iepuri!” protesta ea.

Cu siguranță, Sultana era băiat. Părea să aibă o personalitate masculină. Amândoi erau de acord că era un mic năzdrăvan.

Alice stătea întinsă pe spate și-i contempla creștetul lui Nick. Avea câteva șuvițe de păr argintiu, dar cum ea nu știa dacă el le văzuse, nu i-a spus de ele. Nick avea treizeci și doi de ani. Văzându-i șuvițele argintii, lui Alice i s-au umezit ochii. Of, hormonii de sarcină o luaseră razna...

Alice nu-i vorbea niciodată copilului cu voce tare. Îi vorbea în gând, cu sfială, când era în cada de baie cu apă nu prea fierbinte... câte reguli! *Hei, bebe!* îi zicea ea în gând, apoi se lăsa atât de copleșită de această minune, încât lovea apa cu palmele ca un copil care de-abia așteaptă Crăciunul. În curând împlinea treizeci de ani, avea o ipotecă imensă, un soț și un copil pe drum, dar nu se simțea altfel decât atunci când avea cincisprezece ani.

---

¹ În engleză, sultana — stafidă. (N.t.)

Diferența era că la cincisprezece ani nu avea momente de fericire după ce ieșea la cumpărături. Pe vremea aceea nu-l cunoștea pe Nick. Inima ei avea să fie frântă de câteva ori până să apară el și să i-o vindece cu vorbe de genul „sunt îndrăgostit de tine până peste cap“.

— Alice, te simți bine? Deschide ochii, te rog.

Era o voce de femeie. Prea puternică și prea stridentă ca să nu o audă. O trăgea spre starea de conștiință și n-o lăsa să scape.

Era o voce care îi producea o senzație de iritare familiară, ca niște ciorapi prea strâmți.

Această persoană n-avea ce să caute în dormitorul ei.

A întors capul într-o parte:

— Au!

A deschis ochii și a zărit o ceață de culori și forme pe care nu le recunoștea. Nu vedea nici măcar noptiera, ca să-și ia ochelarii. Probabil că vederea continua să-i slăbească.

A clipit o dată și încă o dată, apoi imaginea s-a focalizat ca printr-un telescop. Vedea genunchii cuiva. Ce ciudat!

Niște genunchi albi și osoși.

A ridicat puțin bărbia.

— *În sfârșit!*

Era Jane Turner, colega ei de serviciu. Stătea îngenunchiată lângă ea, roșie la față, cu părul ud de transpirație, lipit pe frunte. Avea ochii obosiți, iar pe gât o piele moale și îngroșată, așa cum Alice nu i-o văzuse până atunci. Era îmbrăcată într-un tricou cu pete mari de transpirație și niște pantaloni scurți; avea brațele subțiri și albe, cu pistrui maronii. Alice nu mai văzuse niciodată atât de mult din corpul lui Jane. Era jenant. Biata Jane!

- Listeria, wisteria, a spus Alice ca s-o facă să râdă.
- Delirezi, a răspuns Jane. Nu încerca să te ridici.
- Mmm... Nu vreau să mă ridic.

Avea senzația că nu era în pat. I se părea că stă întinsă pe spate, pe o podea rece, de parchet laminat. Era beată? Uitase că este însărcinată și *băuse într-atât încât începuse să delireze?*

Obstetricianul ei era un bărbat educat, cu papion și o față rotundă care semăna izbitor cu cea a unuia dintre foștii iubiți ai lui Alice. După părerea lui, nu se întâmpla nimic dacă „să zicem... după un aperitiv, bem și un păhărel de vin“. Alice a crezut că aperitivul era un fel de băutură. („Oh, Alice!“ a exclamat Elisabeth.) Nick i-a explicat că aperitivul era o băutură care se bea înainte de masă. Nick provenea dintr-o familie în care se beau aperitive. Alice, în schimb, provenea dintr-o familie care păstra o sticlă de Bailey prăfuită în fundul dulapului, în spatele cutiilor de spaghete. În ciuda celor spuse de obstetrician, nu băuse decât o jumătate de cupă de șampanie de când făcuse testul de sarcină și se simțea vinovată, deși toată lumea îi spunea că nu era nicio problemă.

- Unde sunt? a întrebat Alice temându-se de răspuns.

Se afla într-un club de noapte sordid? Cum o să-i explice lui Nick că uitase că era gravidă?

— Ești în sala de gimnastică, i-a răspuns Jane. Ai căzut și ți-ai pierdut cunoștința. M-ai speriat de moarte, dar pe de altă parte m-am bucurat că am avut o scuză ca să ne oprim.

Sala de gimnastică? Alice nu se ducea la sală. Se trezise din *beție* într-o sală de *gimnastică*?

— Te-ai dezechilibrat, a explicat o voce stridentă și jovială. Ce căzătură! Ne-ai tras o sperietură zdravănă,

prostuțo! Am chemat ambulanța, așa că nu te îngrijora, ne vin ajutoare!

Lângă Jane stătea în genunchi o fată zveltă și bine bronzată, cu părul vopsit blond și strâns în coadă de cal, îmbrăcată cu un șort lucios din lycra și un tricou roșu care avea scris pe piept NEBUNĂ DUPĂ FITNESS. Instantaneu, Alice a simțit antipatie față de ea. Nu-i plăcea să i se spună „prostuțo“. I se părea o lipsă de respect. În opinia lui Elisabeth, unul dintre defectele lui Alice era că avea tendința de a se lua pe sine prea în serios.

— Am leșinat? a întrebat Alice plină de speranță.

Femeile însărcinate leșină. Ea nu leșinase în viața ei, deși își petrecuse aproape toată clasa a patra exersând, în speranța că se va număra printre norocoasele care leșinau la biserică și trebuiau să fie scoase afară în brațele musculuoase ale domnului Gillespie, profesorul lor de sport.

— Din cauză că sunt *însărcinată*, a spus ea.

Să se știe că „prostuța“ merita puțin respect.

Jane a rămas cu gura căscată.

— Isuse! Alice, nu se poate!

Nebuna-după-fitness a strâns din buze ca și cum o prinsese pe Alice făcând o prostie.

— Of, scumpo, am întrebat la începutul cursului dacă vreuna dintre voi este gravidă. N-ar fi trebuit să fii atât de timidă. Ți-aș fi adaptat programul.

Alice simțea în cap o durere pulsatilă. Nu înțelegea nimic.

— Însărcinată, a repetat Jane. Acum... Ce nenorocire!

— Ba nu e o nenorocire.

Alice și-a pus protectoare mâna pe burtă, astfel încât Sultana să nu audă comentariile jignitoare. Situația ei financiară nu era problema lui Jane. Se presupune

că oamenii ar trebui să se bucure când aud că ești însărcinată.

— Atunci ce ai de gând să faci? a întrebat Jane.

Dumnezeule mare!

— Ce am de gând să fac? Cum adică ce am de gând să fac? Voi avea un copil.

A mirosit aerul.

— Miroși a lavandă. Mi s-a părut mie că mirosea a lavandă.

Sarcina îi ascuțise simțul mirosului.

— Este deodorantul meu.

Jane arăta ciudat. Avea ochii ciudați. Era foarte vizibil. Poate că ar trebui să înceapă să folosească o cremă de ochi.

— Te simți bine, Jane?

Jane a pufnit pe nas.

— Sunt bine. Pentru tine îmi fac griji, femeie! Tu ești cea însărcinată, care a căzut.

Copilul! Fusesse egoistă și se gândise doar la durerea ei de cap, în loc să-și facă griji pentru biata Sultana. Ce fel de mamă avea să fie?

— Sper să nu-i fi făcut rău copilului când am căzut.

— Lasă, copiii sunt foarte rezistenți. Eu nu mi-aș face griji din cauza asta.

Era o altă voce de femeie. Alice a ridicat privirea pentru prima dată și a văzut că era înconjurată de o mulțime de femei de vârstă mijlocie, toate îmbrăcate în haine de sport. Unele stăteau aplecate și o priveau cu aviditatea unor curioși care se uită la un accident de circulație, în timp ce altele stăteau cu mâinile în șolduri și discutau între ele de parcă ar fi fost la o petrecere. Părea că se aflau într-o sală lungă, cu lumină fluorescentă. Din depărtare

se auzea încet muzică, zgomote de obiecte metalice și, deodată, tare, hohotul de râs al unui bărbat.

— N-ar trebui să faci exerciții atât de solicitante dacă ești însărcinată, a spus o altă femeie.

— Dar eu nu fac *deloc* exerciții, a replicat Alice. Ar trebui să fac mai multă mișcare.

— Tu, fată dragă, n-ai putea să faci mai multă mișcare nici dacă ai vrea.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

Alice s-a uitat la figurile necunoscute din jurul ei. Totul era atât de... aiurea.

— Nu știu unde mă aflu, a adăugat ea.

— Probabil că a făcut o comoție cerebrală, a comentat cineva pe un ton agitat. Comoția provoacă amețeli și dezorientare.

— I-auzi! Vorbește doamna doctor!

— Tocmai am făcut un curs de prim ajutor la școală. Îmi amintesc exact fraza asta. Trebuie să fii atent la compresia cerebrală. Este foarte periculoasă.

Nebuna-după-fitness a părut îngrozită și a mângâiat-o pe Alice pe braț.

— Vai, scumpo, POATE CĂ NU-I DECÂT O COMOȚIE MICĂ.

— Da, dar nu cred că din cauza asta a surzit, a spus Jane pe un ton sec.

S-a aplecat spre Alice și i-a spus cu o voce joasă:

— Liniștește-te. Ești în sala de gimnastică, la ora de fitness de vineri, la care așteptai de atâta timp să mă târâști și pe mine, îți amintești? Adevărul e că nu-i prea văd farmecul. În fine, ai căzut spectaculos și te-ai lovit la cap, atâta tot. O să fii bine. Întrebarea este: de ce nu mi-ai spus că ești însărcinată?

— Ce oră de fitness de vineri? a întrebat Alice.

— Oh, asta-i *grav!* a exclamat Jane.

— A venit ambulanța, a spus cineva.

Nebuna-după-fitness a răsuflat ușurată. A sărit în picioare și le-a gonit pe doamne cu gesturile energice ale unei gospodine care mătură.

— În regulă, fetelor! Haideti să le facem puțin loc, da?

Jane a rămas îngenuncheată lângă Alice, bătând-o pe umăr cu un aer distrat. Apoi s-a oprit brusc:

— Of, de ce tot ce-i bun ți se întâmplă numai ție?

Alice a întors capul și a văzut doi bărbați arătoși care veneau hotărâți spre ele, îmbrăcați în uniforme albastre și ducând niște echipamente de prim ajutor. Jenată, s-a străduit să se ridice în picioare.

— Nu te mișca, frumoaso! i-a ordonat cel mai înalt.

— Seamănă cu George Clooney, i-a șoptit Jane la ureche.

Chiar semăna. Alice nu s-a putut abține să nu se simtă mai veselă. Parcă se trezise într-un episod din serialul *Spitalul de urgență*.

— Bună, a spus George Clooney aplecându-se lângă ele, cu mâinile apropiate între genunchi. Cum te cheamă?

— Jane, a răspuns Jane. Oh! Pe ea o cheamă Alice.

— Care e numele tău complet, Alice?

George a apucat-o cu delicatețe de încheietura mâinii și, cu două degete, i-a căutat pulsul.

— Alice Mary Love.

— Ai căzut zdravăn, nu-i așa, Alice?

— Se pare că da. Nu-mi amintesc.

Alice se simțea specială și îi venea să plângă, așa cum i se întâmpla de obicei când vorbea cu un specialist în sănătate, chiar și cu un farmacist. Pentru asta o învinuia

pe maică-sa, pentru că făcea prea mare caz când se îmbolnăvea, în copilărie. Ea și Elisabeth deveniseră niște ipohondre sadea.

— Știi unde te afli? a întrebat-o George.

— Sinceră să fiu, nu, a răspuns Alice. Se pare că sunt într-o *sală de sport*.

— A căzut în timpul orei de fitness, a intervenit Jane, ajustându-și breteaua sutienului pe sub tricou. Am văzut-o eu. A căzut pe spate, absolut spectaculos, și s-a lovit cu capul de podea. A fost inconștientă aproximativ zece minute.

Nebuna-după-fitness a reapărut, cu coada de cal leghănându-i-se la spate, iar Alice s-a uitat la picioarele ei lungi și suple și la abdomenul ei tare și plat. Părea un abdomen fals.

— Cred că o clipă și-a pierdut concentrarea, i-a explicat Nebuna-după-fitness lui George Clooney pe tonul confidențial al unei discuții între doi profesioniști. Eu nu recomand genul acesta de exerciții unei femei însărcinate. Chiar *am întrebat* dacă este vreuna însărcinată.

— Câte săptămâni de sarcină ai, Alice? a întrebat George.

Alice a vrut să răspundă și, spre surprinderea ei, a constatat că are un gol de memorie.

— Treisprezece, a spus ea după o clipă de ezitare. Adică paisprezece. Paisprezece săptămâni.

Făcuse ecografia de la douăsprezece săptămâni cu cel puțin două săptămâni în urmă. Sultana făcuse un mic salt ciudat, ca o mișcare de dans disco, de parcă o înghiontise cineva în spate, apoi Nick și Alice au tot încercat să reproducă mișcarea ca să le-o arate prietenilor. Toți fuseseră politicoși și comentaseră că era remarcabilă.

Și-a pus mâna pe burtă și, pentru prima dată, a observat cu ce era îmbrăcată. Adidași și șosete albe, un șort negru și un top galben cu bretele, cu o aplicație aurie pe piept. Părea să fie desenat un dinozaur din gura căruia ieșea un balon pe care scria *DANSEAZĂ FĂRĂ OPRIRE*. Dansează fără oprire?

— Ce-i cu hainele astea? a întrebat-o pe Jane pe un ton acuzator. Nu sunt hainele mele.

Jane s-a uitat cu subînțeles la George Clooney, ridicând din sprânceană.

— Am un dinozaur lipit pe tricou, a spus Alice șocată.

— Alice, ce zi a săptămânii e astăzi? a întrebat George.

— Vineri, a răspuns Alice.

Trișa... Jane îi spusese mai devreme că erau la „ora de fitness de vineri“. Care o fi fost aceea...

— Îți amintești ce ai mâncat la micul dejun? a întrebat George în timp ce-i examina cu blândețe o parte a capului.

Celălalt paramedic îi înfășurase un manșon pe braț, pregătindu-se să-i măsoare tensiunea arterială.

— Pâine prăjită cu unt de arahide?

Asta mânca de obicei la micul dejun. I s-a părut cel mai sigur răspuns.

— El nu știe ce ai mâncat tu la micul dejun, i-a explicat Jane. Încearcă să vadă dacă *îți amintești* ce ai mâncat la micul dejun.

Manșonul tensiometrului s-a strâns tare pe brațul ei.

— Ia să vedem, a spus George, așezându-se mai bine pe vine. Spune-mi dacă știi cum îl cheamă pe ilustrul nostru prim-ministru.

— John Howard, a răspuns Alice ascultătoare.

Spera să nu mai urmeze și alte întrebări din politică. Nu era punctul ei forte. Nimic n-o îngrozea mai tare.